

Cultura i oci

LITERATURA

NÚRIA JUANICO LLUMÀ
BARCELONA

Regina Rodríguez Sirvent (Alp, 1983) va posar-se a escriure la seva segona novel·la just després del naixement del seu segon fill, que va ser prematur i va passar els primers mesos de vida a l'UCI de la Vall d'Hebron. Després d'aquella experiència, duríssima i profundament trasbalsadora, podia haver seguit furgant en la foscor, però, en canvi, va triar la llum: va desenterrar de la memòria un dels moments més bonics i transformadors de la seva vida i va convertir-lo en *Crispetes de matinada* (La Campana), que es publica avui en català i castellà. Ho va fer amb el coixí i la pressió de l'èxit descomunal de *Les calces al sol* (La Campana, 2022), que ha venut més de 100.000 exemplars en català i 25.000 en castellà, s'ha traduït a l'anglès i se n'està fent una pel·lícula. A la nova novel·la, Rodríguez Sirvent hi recupera el seu *alter ego*, la Rita Racons, quan ja ha superat la trentena i va a parar a un *coworking* ple de persones somiadors.

Quan vas presentar *Les calces al sol* deies que volies parlar “de la vocació com a metàfora de l'exigència de la vida”. En aquesta novel·la, la Rita ha trobat la vocació, però no sap com executar-la. Per què t'interessava aquest atzucac com a motor literari?

És el que em va passar a mi. Vaig trobar la vocació, però era com tenir una patata calenta a les mans. Què en faig, d'això? Vaig tardar una dècada en descobrir-ho. La vocació no va només de la professió, sinó també de la vida, i jo estava molt perduda. Vaig fer un curs a l'ESCAC, vaig anar a l'Ateneu Barcelonès... però em faltava la veu. I d'això va aquesta novel·la. Buscava la meua veu en històries alienes perquè em semblava que el que jo sentia era menor. Si volia escriure una novel·la com Déu mana, que fos intel·lectual, digna i catalana, no podia tenir humor. Tenia la sensació que el que em creïa a dins no valia prou.

Vas fer realitat aquell somni. *Les calces al sol* ha estat moltíssimes setmanes al capdamunt de la llista dels llibres més venuts. Has aconseguit vèncer aquella sensació?

Vaig tenir la sort que *Les calces* van anar molt bé, i en certa manera volia honrar aquest ofici. Escriure i tots els vessants artístics encara són considerats menors, sempre es veuen com un *hobby*, i encara més si el que fas està vinculat amb l'humor. Però la primera nit que em vaig quedar sola a l'UCI em pensava que em tornava boja. Em veia caminant per una corda i pensava: “Si caus, no tornes”. Era una foscor molt profunda. Aquella nit vaig obrir el mòbil i vaig mirar l'APM, el *Polonia* i *Cites*. L'humor em va salvar i em salva cada dia. I, malgrat tot, el seguim menystenint.

Crispetes de matinada, que reprèn la història de la Rita gairebé una dèca-

Regina Rodríguez Sirvent

ESCRITORA. PUBLICA 'CRISPETES DE MATINADA'

“Quan vaig acabar la novel·la vaig plorar una hora sencera”

da després del viatge a Atlanta, és una novel·la sobre el somni de la protagonista, però també sobre els somnis de gent que coneix per casualitat. Vivim en una cultura plena de gent que et tirarà el somni a terra. Jo, en canvi, hi crec. Vaig fer moltíssimes feines que m'allunyaven del meu somni i que no em feien feliç. Estava venent vins al Japó i em van fer fora. Va ser duríssim, injust i molt violent. I llavors vaig entrar en aquell edifici, que a la novel·la he anomenat el Desastre, i em vaig reconèixer en els somnis de tota aquella gent. Per a mi el Desastre va ser la plaça del poble, un lloc on es troben perspectives molt diferents davant la vida. Hi ha l'Emma, que diu que no vol continuar amb la mercaderia dels pares; el Tobi, de Silicon Valley, que s'ha venut l'empre-

sa per 300 milions de dòlars i no sap què fer, i també el que porta les xarxes socials del papa de Roma. Tot això és cert. No cal travessar l'Atlàntic per tenir l'aventura de la teua vida.

Per què va ser tan transformadora, aquella experiència?

El que ens va passar allà va ser d'una màgia molt especial. Quan ho sents, s'obre la torxa de la nostàlgia futura perquè saps que et marcarà.

És una sensació fruit de la joventut?

M'agradaria pensar que no. Aquesta fam de sentir és també una mena de condemna, però espero que duri per sempre. En aquest sentit, la literatura em va molt bé, perquè he pogut estendre tot el que vaig sentir i ho segueixo estenent quan ho comento

amb els lectors. Quan vaig acabar la novel·la vaig plorar una hora sencera. Els vaig trucar a tots i vam compartir l'alegria del que havíem viscut. He intentat fer-los justícia.

Retrates una Barcelona de festes en terrats i tardes assolellades, però també hi ha moments en què ataquen la globalització, com el discurs de la Tac, que retreu a la Charlotte que els *expats* no s'integrin.

El vaig voler posar perquè jo també ho visc. Veig *expats* que fa 10 anys que són aquí i no saben ni dir *café amb llet*. Fa molta ràbia. Després els porten a escoles catalanes i ocupen una plaça pública. Els nens aprendran a cantar *El gegant del pi* gratis, però els seus pares no poden parlar amb les professores, perquè només saben anglès. I

“Veig ‘expats’ que fa 10 anys que són aquí i no saben ni dir ‘café amb llet’. Fa molta ràbia”

SIS EXCONSELLERS DEMANEN L'ATENEU DE LA CANÇÓ

Sis exconselleres i exconsellers de Cultura de la Generalitat signen una carta per demanar la creació de l'Ateneu de la Cançó a Barcelona. Els signants són Ferran

Mascarell, Joan Manuel Tresserras, Santi Vila, Lluís Puig, Laura Borràs i Àngels Ponsa. Tots ells donen suport a una proposta de Pere Camps, el fundador del festival Barnasants,

que fa temps que insta les institucions a treballar per constituir "un equipament de referència dedicat a preservar, estudiar, desenvolupar i projectar la cançó d'autor".

PERE TORDERA

no els fa falta. Un dia vaig tenir una conversa molt encesa amb una *expat*: la mestra li parlava català i ella li deia que canviés al castellà, que era per l'educació de la seva filla. La llengua sempre està per sota de tot. Ja l'entenia, com a mare, però ella ha de comprendre on ha arribat, com parlem i com vivim. Jo li deia que les mestres tenen el dret de parlar en català, que són professores públiques, que no pagava ni un euro per l'escola.

A la novel·la fas servir un català molt proper a l'oralitat i esquitxat d'algun castellanisme. Com has evitat que aquesta informalitat en l'ús de la llengua se't descontrolï?

Ho he fet amb molt de respecte i amb una brúixola molt posada als correctors. Però hi ha paraules amb les quals no em sento representada, i llavors perdo veritat. Per exemple: em van proposar posar a la faixa "Una novel·la hilarant". Ja sé què vol dir *hilarant*, ja sé que podria fer servir grans paraules, però no vull. Al final hem posat "una novel·la espaterant", que és una paraula molt més meua. En aquesta història, el llenguatge és part de l'aventura i explica per què tanta gent ha perdut el complex de llegir-se un llibre de gairebé 500 pàgines en català. Sense menys-tenir la llengua, crec que aquestes esclatxes cap a la quotidianitat també han de ser les paraules. —